

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

ČTVRTLETNÍK SPOLEČNOSTI KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU 3/2011

„Milosrdenství Páně
budu opěvovat navěky před veškerým lidem,
vždyť je největší vlastností Boha
a pro nás ustavičným divem...” (Den. 522)

Drazí přátelé,

součástí prvního pokušení byl příslib „Budete jako Bůh“, který můžeme najít ve třetí kapitole knihy Genesis. Tento příslib vnesl do srdcí Adama a Evy pochybnost, zda opravdu Bůh chce pro ně to nejlepší. Najednou se to, co měli, zdálo málo. Satan jim „otevřel oči“, že existuje ještě něco, co jim Bůh nedal. V očích prvních rodičů se Bůh stal soupeřem a překážkou k dosažení štěstí.

Od té doby člověk slyší v sobě neustále toto našeptávání, často tomu podléhá a natahuje ruku, aby sám získal to, co chce – bez Boha, a ne z Boží ruky. A přece Ježíš Kristus právě proto přišel, abychom byli jako Bůh, a jenom On je Cestou, která k tomu opravdu vede.

Ať nás toto číslo povzbudí k zamyšlení nad „mapou“ našich cest ke štěstí.

P. Wojciech Zubkowicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy
tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC
MUDr. Markéta Knobová
Mgr. Dora Švachová
Ing. Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: archiv ABM

Grafická úprava:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena:

Není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení
Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá
P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.
511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo:

Mons. Tadeusz Płoski 3

Vysvobození z království komfortu 4

Místo pro Boha 6

Homilie Tomáše Špidlíka 10

Nevěřit umělým rájům 12

Nabídka KNA: „Doba obrátu“ 14

K zamyšlení (3) 15

Sestry trapistky z Poličan 18

Poslání a spiritualita s. Faustyny 21

Pozvánka na pouť ke sv. Faustyně 22

KORUNKA 22

I. KONGRES O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

Přednášky, kázání, rozjímání 23

Pozvání na II. světový kongres

o Božím milosrdenství 25

Mučedník a vyznavač – 3. část 26

Pěší pouť k Božímu milosrdenství 2011

(svědectví, fotografie) 28

Literatura, informace 34

MONS. TADEUSZ PŁOSKI

BOHA JE TŘEBA VÍC POSLOUCHAT NEŽ LIDI

Někteří lidé se tak velice bojí Boha, že raději popírají Jeho působení, přes očividné, doslova „křičící“ svědectví o Jeho přítomnosti a jednání. Raději sami mlčí, a navíc nutí ostatní k mlčení, jen aby zachovali určitý „status quo“, stav nevyžadující námahu obrácení a změnu smýšlení.

Ve světě, ve kterém je tak mnoho názorů a idejí, v době přílivu informací musíme umět volit autority, osoby nebo instituce, kterým projevíme svou

důvěru natolik, že jim dovolíme formovat náš současný život a ovlivňovat také věčný – že z nich uděláme naše životní poradce. Musíme umět rozhodnout, koho a co budeme poslouchat víc, a koho a co méně nebo vůbec.

Z pokynu, že máme víc poslouchat Boha než lidi, je jasné, že budeme slyšet aspoň dva hlasy: lidský – ten lze slyšet snadno, a Boží – ten vyžaduje od nás určitý postoj a jednání.

Pokud máme víc poslouchat Boha, musíme být lidmi Boží Knihy Života. Díky Bibli poznáváme totiž odvěké Boží záměry, Boží způsob jednání, Boží pravidla a právo, Boží hodnoty.

Pokud máme víc poslouchat Boha, musíme více vnímat vnitřní hlas Ducha Svatého ovlivňujícího naši motivaci. K tomu je odpovídajícím prostředkem modlitba.

Poslouchat Boha „víc“ znamená také poslouchat Boha více než svůj zdravý rozum, než to, co se nám chce nebo velice nechce.

Pokud máme Boha poslouchat „víc“, musí být Bůh autoritou ve věcech rodinného života, manželství, výchovy, každodenního života. Bůh má být autoritou ve věcech politiky, kultury, dějin, umění, práva, filozofie. Má být autoritou ve věcech medicíny, podnikání, úspěchů. Bůh má být autoritou ve věcech víry, církve, náboženství...

V každé z těchto oblastí jsou také lidské autority. Samozřejmě, uznávejme je. Stále však pamatujme, že pokud nechceme prohrát svůj život, máme víc poslouchat Boha než lidi. Ano. Bůh se ve všem dokonale vyzná. Všechno ví nejlépe. To proto stojí za to Boha poslouchat.

Úryvky promluvy biskupa Tadeusza Płoskiego,
která měla zaznít 10. dubna 2010 v Katyni.

Mons. Tadeusz Płoski byl polním biskupem Polské armády,
který zemřel při letecké katastrofě ve Smolensku.

ANGELO SCARANO, TH.D. S.S.L.

VYSVOBOZENÍ Z KRÁLOVSTVÍ KOMFORTU

Žít v království komfortu, kde si diktuje-me, jak a co... kdo by to nechtěl? To je vlastně obměna staré nabídky „budete jako Bůh...“ (Gn 3,5) – pokušení pro nás... příliš průhledné? Zvládnutelné? Bible ukazuje, že stále znovu věřící (!) s obtížemi odolávali tomuto vábení... a v některých případech podléhali.

Jako vzorový text si můžeme vzít Jer 2. Zkusme si jej nejprve celý přečíst, promyslet... jedná se o text situovaný do neúspěšného období izraelských dějin, poznamená-ného odpadnutím od Hospodina a hledáním štěstí „v alternativních směrech a životních stylech“ (modlářství a „svobodě“).

SKLERÓZA

Začíná to tak... že se skleróza hlásí o slo-vo. Skleróza ve vztahu k Bohu. Častá to nemoc, s fatálními následky. Podívejme se na Evu: nejprve zapomněla, co Bůh vlast-ně zakázal (Gn 3,3; ona překroutila Boží slovo, Bůh totiž neřekl: „Ani se toho nedo-týkejte“), pak „zapomněla“ na zákaz vzít z plodů stromu poznání dobra a zla (Gn 3,6). Neměla v tu chvíli před očima přející-ho Boha, ale lákavý plod toho stromu. Zapomínání na Boha (duchovní skleróza) je častým onemocněním, jak dokazuje mj. Jer 2,32 („Můj lid však na mě zapomíná po nespočetné dny“) nebo Jer 2,6 („Neptali se: Kde je Hospodin“, tj. nehledali ho).

Není to tak, že by se ti Izraelité stali ateis-té! Spíš šlo o život bez Boha. O zapomínání na dobré věci, které tento Bůh udělal (Jer 2,6-7: „Neptali se, kde je Hospodin, který nás vyvedl z egyptské země, který nás vodil pouští, zemí pustou, plnou výmolů, země vyprahlou... vedl jsem vás do země sadů, abyste jedli její plody a to, co dobrého dává“). Hledání štěstí jinde začíná tehdy, když zapo-mínám na Boha *dobrého*.

V takové fázi se mohou dokonce i modlit, ale... „ke mně se obracejí zády, ne tváří“ (Jer 2,27). Co to znamená? Je to hra na schová-vanou, kterou vymysleli už Adam a Eva (schovali se v zahradě před přicházejícím Hospodinem, Gn 3,8). Anebo si zkusme představit, kdyby přišel někdo na návštěvu... otočený zády! Co by to naznačilo? Že ten člo-věk se skrývá, „je zvláštní“, nechce se ukázat

tváří v tvář, vyhýbá se setkání. Prostě skrývá se. Rovněž k Bohu mohu přijít „zády a ne tvá-ří“, když se modlím formálně (odrecituji něco, abych to měl za sebou), bez upřím-nosti. Když nepřicházím k Bohu takový, jaký jsem, pravdivě, se svými zápasy, pády, tuž-bami (viz Jer 7,4-11).

OPUŠTĚNÍ BOHA

Jako druhý, logický krok přichází na řadu *opuštění Boha*. Není to čistý ateismus a popření Boha, ale ateismus praktický, kdy „žiji jako kdyby Boha nebylo“. Prostě Bůh není Pánem, tím jsem už já sám. A sám si hledám alternativní zdroje energie!

„Opustili mě, zdroj živých vod. Vytesali si cisterny, jež vodu neudrží“ (Jer 2,13). Voda byla a je symbolem života. A starozákonní člověk zná různé druhy vody: jsou tu vody živé, nejkvalitnější, tj. pramenité, svěží, stá-le vyvěrající, ale i vody *stojaté*, samozřejmě méně kvalitní. Bez vody se žít nedá... a pro-to je pochopitelné, že Izrael musí najít náhradu, když Hospodin nebyl tak dobrý pro nás. Z něčeho se žít musí... a když nejsou živé vody Boží, musí se najít alter-nativa. Místo živých vod (!) je tu však náhrada ubohá: děravé cisterny se stojatý-mi vodami! Prostě voda (symbol života) uniká... je to pouze štěstí prchavé! Jedná se o štěstí pomíjivé, ranní opar (Kaz 1). Jak si konkrétněji představit „tyto stojaté vody“, které nezůstávají, ale „vyprchávají“? Je to užívání si života „ve svobodě“, egoisticky. Člověk vnímá Boha a jeho slova jako „bře-meno a svěrací kazajku“, chce mít volnost a svobodu (Jer 2,31) a užívat si „podle své-ho“. Slovy Izajáše (17,10-11):

„Vždyť jsi zapomněla na Boha, svou spásu, nepamatovala jsi na svoji záštitnou skálu. Proto vysazuješ sadbu rozkoší a pěstuješ cizo-krajnou révu. V den, kdy je sázíš, oplodňuješ je, za jitra pečuješ, aby tvá setba vyrašila.“

Prostě „hodujme a pijme“ (1 Kor 15,32), užívejme si jako ten boháč, který nechtěl vidět Lazara (Lk 16,19-31) nebo ten nepoc-tivý správce (Mt 24,48-50).

Toto užívání života vede k určité závis-losti (a nemusíme hned myslet na ty závis-losti nejzávažnější, na alkoholu, drogách a hracích automatech!), prostě k *modlář-ství*, kdy je jasně v centru života *určitá věc* (nebo „mé ego“), a ne Bůh.

Samozřejmě že toto *pouto* jde ruku v ruce se *spoléháním*, *důvěrou*. Už nespolehám na Boha, ale na sebe... Dobře se mi daří, zabez-pečil jsem se, vytvořil si domov – vlastně „za tím vším stojím já“. Před touto iluzí a spo-léháním na sebe varuje Dt 8,12-18 (velmi aktuální varování!):

„Až se dosyta najíš a vystavíš si pěkné domy a usídlíš se, až se ti rozmnoží skot a brav, až budeš mít hodně stříbra a zlata, až se ti rozmnoží všech-no, co máš, jen ať se tvé srdce nevypíná, takže bys zapo-mněl na Hospodina, svého Boha, který tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Vodil tě velikou a hroznou pouští, kde jsou ohniví hadi a štíři, žízňivým krajem bez vody, vyvedl ti vodu z křemene skály, krmil tě na poušti manou, kterou tvoji otco-vé neznali, aby tě pokořil a vyzkoušel a aby ti nakonec prokázal dobro. Neříkej si v srdci: „Tohoto blahobytu jsem se domohl svou silou a zdatností svých rukou.“ Pamatuj na Hospodina, svého Boha, neboť k nabytí blahobytu ti dává sílu on, aby utvr-dil svou smlouvu, kterou přísahal tvým otcům, jak tomu je dnes.“

Anebo mohu spoléhat na jiné viditelné mocnosti (tj. známosti a konexe), řečeno jazykem Bible, Egypt nebo Asýrii (Jer 2,18). Přitom Hospodin sám je tou pravou skálou

a nedobytným hradem (Ž 62,3) a pokud to vím, tak nepotřebuji Egypt nebo Asýrii!

LÉK NA SKLERÓZU A JEJÍ NÁSLEDKY

Každá léčba začíná stanovením diagnózy, důkladné a pravdivé. Přiznat si, jak jsem na tom. Položením si otázky, co mám z toho, že mám tyto priority a věci „jako modly“ (Jer 2,18). Co mi to dává? „Kde jsou tví bohové? Ať vstanou a zachrání tě.“ (Jer 2,28)

Jistě si nechci přiznat pravdu o sobě a o svých „modlách“ (úplně stejně jako Izrael! „Jak můžeš říkat: ‘Neposkrvnila jsem se, za baaly jsem nechodila’“ – Jer 2,23), podobně jako alkoholik si namlouvá, že není závislý a kdykoli může přestat. Cesta k pravdivému prohlédnutí vypadá tak... že si přiznám aspoň ty následky: co z toho mám? „Jaký jste měli užitek z toho, zač se nyní stydíte?“ (Řím 6,21) Jak to změnilo mě samotného? Jeremiáš nás varuje, že pokud jdeme za přeludy (falešnými bohy a modlami a prioritami), tak se stáváme přeludy, tj. prázdnými chodícími zombiemi! Logicky – určitý styl života proměňuje samotného člověka... podle „obrazu těch obrazů“ (tj. přeludů a prázdných skutečností)!

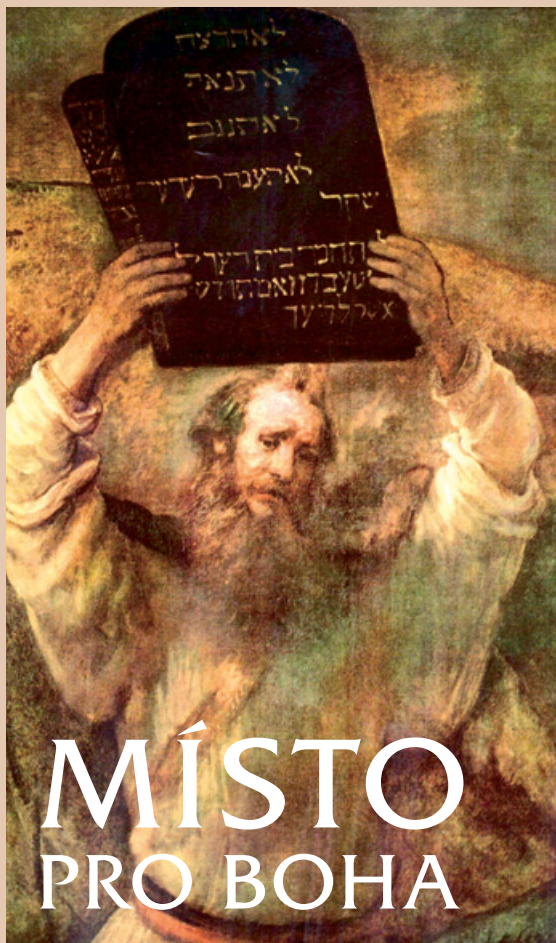
A samotný lék? Upřímná prosba o obrácení: „obrať mě a já se obrátím“ (Jer 31,18). Jak se zpívá v jedné působivé písni od křesťanské skupiny Delirious?:

„Save me, save me,
From the kingdom of comfort
where I am king
From my unhealthy lust
of material things.“

(„Zachraň mě, zachraň mě,
Z království komfortu, kde jsem králem,
Z nezdravé touhy po hmotných věcech.“)

Rembrandt van Rijn: Mojžiš s deskami Desatera

„Titanic“, loď dlouhá 269 m, široká 29 m a vysoká 53 metrů, kterou potopil střet s ledovou skálou v noci ze 14. na 15. dubna roku 1912, je už legendou. Jeden z členů posádky „Titanicu“ před plavbou řekl, že „ani Bůh není schopen potopit tuto loď“. Tím chtěl určitě vyjádřit, jak je tato loď velká a bezpečná, ale přesto jsou tato jeho slova zajímavá. Proč zrovna toto přirovnání? Proč by zrovna Bůh měl toto dělat? Není v tom ozvěna starého našeptávání z ráje o rivalitě Boha s lidmi?

BUDETE JAKO BŮH

K pochopení toho, co se děje v člověku všech dob, a také naší doby, je třeba vrátit se k tomu, co se odehrálo na počátku dějin lidstva. Můžeme si o tom přečíst ve třetí kapitole knihy Genesis: Nejzchytralejší ze vší polní zvěře, kterou Hospodin Bůh učinil, byl had. Řekl ženě: „Jakže, Bůh vám zakázal jíst ze všech stromů v zahradě?“ Žena hadovi odvětila: „Plody ze stromů v zahradě jíst smíme. Jen o plodech ze stromu, který je uprostřed zahrady, Bůh řekl: ‚Nejezte z něho, ani se ho nedotkněte, abyste nezemřeli.‘“ Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevrou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“ (Gen. 3, 1-5)

Slova „Budete jako Bůh“, která byla před prvním hříchem příslibem, se po prvním hříchu stala prokletím lidí. Je důležité si uvědomit, v čem spočívá zlo a problém této situace. Nejde tady o samotný příslib „Budete jako Bůh“, protože sjednocení v lásce Boha je v Ježíši Kristu povoláním člověka. Problémem je to, že člověk toho chce dosáhnout bez Boha. Nechce přijmout tento dar od Boha, ale natahuje ruku, aby ho získal sám. Chce sám rozhodovat o tom, co je dobré, a co je zlé. Chce být soběstačný, suverénní, nezávislý. Jenomže člověk není zdrojem života a štěstí...

Mezi Boha a první rodiče satan staví veliký otazník: „Je opravdu Bůh na vaší straně?“ „Není to snad tak, že vám Bůh závidí, omezuje, překáží v dosažení plného štěstí a krásy života?“ Z tohoto otazníku, jak se zdá, klíčí v lidském srdci semínko podezření a nedůvěry, které bude doprovázet celé lidstvo a které se v mnoha případech bude vracet jako tušení – neopodstatněné, ale velice silně zakořeněné do srdce člověka – že Bůh s ním soupeří.

Pokud se nad tím aspoň trochu zamyslíme, můžeme se tomu pousmát: Bůh by měl soupeřit s člověkem? A kdo je vůbec člověk, aby s ním musel Bůh soupeřit?! Už samotná myšlenka na to je komická. Člověk Boha nikdy neohrozil a nikdy neohrozí. Natož aby měl Bůh s člověkem o něco soupeřit. Jenomže v praxi to už není tak komické. Každý z nás by ve svém životě našel takové situace, kdy jednal pod vlivem tohoto, možná podvědomého, přesvědčení, že Bůh mu stojí v cestě.

BOŽÍ ODPOVĚĎ

Na tuto situaci Bůh odpovídá Slovem, které posílá, ve kterém přichází a skrze které uzdravuje. Jeho odpovědí je Ježíš Kristus. V něm Bůh dává lidstvu spásu. Ježíš Kristus přináší pravdu, která je protijedem na lež satana. Nepřichází, aby mu sloužili, ale aby sloužil (srov. Mt, 20, 28; Mk 10, 45). V Ježíši Kristu Bůh viditelně zjevuje své milosrdenství. Na místě otazníku, který postavil satan mezi Bohem a člověkem, vyrůstá Kristův kříž. Toto je největší důkaz Božího ponížení a zároveň nejsilnější odpověď Boha zjevující jeho lásku k lidem. V „Deníčku“ sestry Faustyny Pán Ježíš řekne: „Nedůvěra v mou dobrotu mě zraňuje nejvíce. Pokud vás o mé lásce nepřesvědčila má smrt, co vás přesvědčí? (Den. 580)

Kristus je bodem dějin, ke kterému všechno míří. V době Starého zákona Bůh vyzýval k obrácení a připravoval vyvolený národ na příchod Mesiáše. Svatý Pavel v listě Židům píše: „Mnohokrát a mnohými způsoby mluvil Bůh k otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky.“ (Ž 1, 1-2) Po příchodu Krista a uskutečnění Jeho spasitelné mise na zemi „celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů“. (Řím 8,19).

HUDBA HRAJE NEUSTÁLE

V dějinách lidstva zraněného hříchem neustále působí nejen Boží milost, ale také hřích. Síla jeho působení je tak veliká, že dokáže člověku zastínit největší Boží skutky, které Bůh udělal v jeho životě, aby ho vyvedl z otroctví hříchu. V knize Exodu nacházíme velice důrazný příklad toho, jak rychle se člověk může vrátit k otroctví hříchu. „Když lid viděl, že Mojžíš dlouho nesestupuje z hory, shromáždil se k Áronovi a naléhali na něho: „Vstaň a udělej nám boha, který by šel před námi. Vždyť nevíme, co se stalo s Mojžíšem, s tím člověkem, který nás vyvedl z egyptské země.“ Áron jim řekl: „Strhněte zlaté náušnice z uší svých žen, synů a dcer a přineste je ke mně!“ I strhal si všechen lid z uší zlaté náušnice a přinesli je k Áronovi. On je od nich vzal, připravil formu a odlil z toho sochu býčka. A oni řekli: „To je tvůj bůh, Izraeli, který tě vyvedl z egyptské země.“ Když to Áron viděl, vybudoval před ním oltář. Potom Áron provolal: „Zítra bude Hospodinova slavnost.“ Nazítlí za časného jitra obětovali oběti zápalné a přinesli oběti pokojné. Pak se lid usadil k jídlu a pití. Nakonec se dali do nevázaných her. I promluvil Hospodin k Mojžíšovi: „Sestup dolů. Tvůj lid, který jsi vyvedl z egyptské země, se vrhá do zkázy. Brzy uhnuli z cesty, kterou jsem jim přikázal. Odli-li si sochu býčka a klanějí se mu, obětují mu a řkají: „To je tvůj bůh, Izraeli, který tě vyvedl z egyptské země.““ (Ex 32,1-8)

Co se stalo s tímto lidem? Už zapomněli na pronásledování v Egyptu? Na to, jak je Bůh vedl Rudým mořem? Jak je krmil na poušti? Jenomže v jejich srdcích neustále hraje tato stará hudba, ve které zaznívá jako refrén příslib: „Budete jako Bůh“. Hraje k tanci a k poslechu. Pokud se na chvíli zamyslíme, pochopíme, že přece jen živého Boha nelze tak snadno ovládat, jako zlatého býčka... Velice jasně tuto událost interpretuje

Svatý otec Benedikt XVI. během generální audience 1. června 2011: „Zatímco však Pán na vrcholu hory odevzdává Mojžíšovi Zákon, na úpatí hory jej lid zrazuje. Izraelité, neschopni dále čekat na nepřítomného prostředníka, žádali Árona: „Nuže, udělej nám boha, který by šel před námi, protože nevíme, co se přihodilo Mojžíšovi, tomu muži, který nás vyvedl z egyptské země“ (Ex 32,1). Unaveni cestou s neviditelným Bohem, když i prostředník Mojžíš zmizel, žádá lid hmatatelnou, dotknutelnou přítomnost Pána a v teleti, které odlil z kovu Áron, nachází dostupného, manipulovatelného boha, který je člověku na dosah. Toto pokušení se na cestě víry vyskytuje nepřetržitě, totiž uhýbat před božským tajemstvím a konstruovat si pochopitelného boha, odpovídajícího vlastním schémátům, vlastním plánům. Tyto události na Sinaji ukazují veškerou pošetilost a klamnou marnost takovéhohoto nároku, protože, jak ironicky praví Žalm 106, „zaměnili tak svoji Slávu za sochu býka, který požírá trávu“ (Žl 106,20).“

„UDĚLEJ NÁM BOHA“

Někdo může namítnout, že nás, žijících v dnešní době, se tento příběh už netýká. Už jsme vyrostli z toho, abychom tancovali kolem zlatého býčka.

V roce 2008, při mši svaté v Paříži, se Svátý otec Benedikt XVI. ptal: „Pobídka k útěku od modloslužby je platná i dnes. Nevytvořil si snad soudobý svět vlastní modly? Nena-podobil snad, byť nevědomky, antické poha-ny tím, že odvádí člověka od jeho pravého cíle, od štěstí věčného života s Bohem? To je otázka, kterou si dnes každý, kdo je poctivý sám k sobě, nemůže nepoložit. Co je v mém životě důležité? Co kladu na první místo? Slovo „modla“ či „idol“ je odvozeno z řečti-ny a znamená „obraz“, „podoba“, „znázor-nění“, ale také „zrcadlo“, „přízrak“, „prázd-

Hora Sinaj

né zdání“. Idol je klam, protože odvádí od reality toho, kdo mu slouží, aby jej uvedl do království zdání. Není to pokušení naší doby, jež je tou jedinou dobou, v níž můžeme účinně jednat? Pokušení dělat modlu z minulosti, která už neexistuje, a přitom zapomínat na její nedostatky; pokušení dělat modlu z budoucnosti, která ještě neexistuje, a přitom být přesvědčení, že člověk svými vlastními silami může na zemi uskutěčnit věčné štěstí!“

OD DEKALOGU K PENTALOGU

V roce 1999 jedna z nejprestižnějších amerických univerzit v Princetonu svěřila katedru etiky a doživotní profesuru Australanovi, Peterovi Singerovi. Ve světě je známý hlavně jako autor knihy „O životě a smrti. Pád tradiční etiky.“ (1995), ve které vyhláší nastupující konec morálky postavené na křesťanských hodnotách, nebo – jak sám píše – „na velice škodlivých vlivech náboženství“. Namísto Dekalogu (Desatero Božích přikázání) nabízí vytesat do kamene Pentalog, který sám složil. Mělo

by to být pět základních pravidel, podle kterých by měl žít člověk v XXI. století. Redakce „Encyklopedie Britannica“ umístila ve svém patnáctém vydání dvacetistránkové heslo „etika“ právě od Singera. Ukazuje v něm dějiny morálky během staletí jako neustálé osvobozování se od jakýchsi pravd a jako cestu od božského Dekalogu k lidskému Pentalogu.

Je známo, že člověk, který odmítá Boha, pomalu začne zbožšťovat sám sebe. Chce být jako Bůh. Rozhodovat nejen o svém životě, ale také o tom, co je dobré, a co zlé. K čemu to ale vede? První přikázání Singera zní: „Uznej, že hodnota lidského života se mění.“ Znamená to, že člověk přestává být hodnotou sám o sobě a o jeho významu a hodnotě rozhodují okolnosti a situace, ve kterých se ocitl. Hlavním měřítkem kvality života je zachovávání vědomí. Při omezeném kontaktu člověka se světem nebo v situaci, kdy není schopen navázat společenské vztahy, rozhodují o hodnotě života ostatní. Porovnávají utilitaristickým způsobem sumu utrpení existence člověka se sumou užitku, který tato existence přináší, a potom přiznávají nebo zbavují tuto existenci hodnoty. V případě postižených novorozenců, dle názoru australského etika, nemá život žádnou hodnotu.

Jak je vidět, pokud Bůh nebude na prvním místě, nemusí se najít místo ani pro člověka.

Ve svém životě a ve světě, ve kterém žijeme, najdeme hodně „bohů“, které se nám nabízejí. Na pozadí zní starobylé pokušení: „budete jako Bůh“ a člověk tomu v mnoha oblastech podléhá, plný iluzí, že je pánem všeho. V tomto kontextu pro nás zůstávají jedinou nadějí slova: „Já jsem tvůj Bůh.“ Kdo zachová první přikázání Desatera, nejen že zachová všechna ostatní, ale obdrží od Boha to, co chtěl získat a co sám získat nemůže.

P. Wojciech Zubkiewicz SAC

HOMILIE TOMÁŠE ŠPIDLÍKA

Do nemocnice přenesli jednoho pacienta z ústavu pro choromyslné. Po několika dnech se ho ptali, jak se tam cítí. Vyslovil se skepticky: „Tu je úplně bláznec. Ty sestry, které mě obsluhují, tvrdí, že jsou z řehole služebnic Božích a že jsou dokonce děti Boží. Ale přitom já, který jsem Bůh Otec, o tom nic nevím.“

Není ostatně jediný, kdo o tom neví anebo s tím nesouhlasí. Skutečnost vztahu mezi Bohem a člověkem je stálý problém náboženství. Každý jej řeší podle svého. Jak jej vidí Bible? Na prvním místě tu můžeme proti sobě postavit dvě trojice textů, které se zdají protikladné. Ta první trojice by se jevila takto: Ježíš byl odsouzen k smrti veleradou starozákonní, protože jako člověk o sobě tvrdil, že je Bůh. I sv. Štěpán, prvomučedník, byl ukamenován, protože prohlásil, že vidí Ježíše ve slávě po pravici Otce (Skt 7,56). Nakonec pak při posledním soudu budou lidé odměněni nebo zavrženi podle toho, jestli viděli nebo neviděli Krista Boha ve všech ostatních lidech (Mt 25,31 násl.).

Člověk a nebeský Bůh se tu tedy zásadně sjednocují. Ale postavme proti tomu druhou trojici textů. V ráji se objevuje had pokušitel falešným slibem: Budete jako bohové (Gn 3,5). Po vyhnání z ráje jsou lidé stále pokoušeni udělat své vlastní bohy, modly, které by uctívali. A největší pokušení je dosáhnout nebe svými vlastními lidskými silami, postavit si babylonskou věž, která je začátek všeho zmatku na světě (Gn 11).

Jak tedy máme přistoupit k problému náboženství, jak se dívat na Boha lidským očima a myslí? Na prvním místě je jasné, že nemůžeme k otázce přistoupit tak, že vycházíme jenom z člověka, který by toužil po tom, aby se stal bohem. Příslib hada v ráji

BUDETE JAKO
BOHOVÉ...

je svůdný: „Budete jako bohové poznávat dobro i zlo“, tj. budete sami rozhodovat o tom, co je dobré i zlé. Budete hledět vybudovat si nebe zde na zemi. Člověku tu můžete slíbit jenom krátký pozemský život.

Je tedy k řešení lidského problému potřeba vyjít od Boha, přijmout řešení od něho jako milost. To s velkou vervou hájil sv. Augustin proti herezi své doby, proti tzv. pelagiánům, kteří tvrdili, že člověk má sám v sobě dost síly k tomu, aby své lidské plány uskutečnil. Podle Augustina je naopak velké lidské dobro milost, tj. dobrovolný dar lásky Boží. Ale jak nám může Bůh něco dávat? Nemá nějakou pokladnici mimo sebe. Rozhodne-li se darovat, dá něco ze sebe samého.

Tak to učinil už při stvoření. Stvořil člověka jako svůj vlastní obraz. I lidský umělec tvoří obrazy, ale není v pravém slova smyslu jejich otec. Zůstávají jako mrtvý předmět mimo něho. Bůh však je náš otec a my jsme jeho obraz živý, patříme k němu. To, co je živé, roste a svůj život bojuje. Proto i obraz Boží v člověku se musí vyvíjet a růst. Otcové církve ten vývoj vyjadřovali dvěma biblickými termíny: člověk byl stvořen „k obrazu a podobnosti“ (Gn 1,26). Obraz se chápe jakoby začáteční skica, která se pak

uskuteční prací, v našem případě napodobením nejdokonalějšího obrazu Božího, kterým je Ježíš Kristus. Tak se postupně doroste k jednotě s Bohem Otcem, aby měl člověk podíl na Boží slávě a hodnotě.

To, co jsme řekli, jsou známé teologické pravdy, které církev po staletí vyznává. Současně se však i ptáme, co znamenají pro praktický život a v jakém smyslu jsou aktuální pro dnešní dobu. Dobře víme, že je hlavní otázkou dnešní společnosti ustanovení lidských práv a jejich uzákonění pro celý svět. Vzaly si to za svůj cíl spojené národy. Je to ovšem snaha ušlechtilá, řekli bychom i svatá. Ale právě proto se k ní připojilo i první pokušení: Budete jako bohové, tj. vy sami si rozhodnete, co je dobré a co je zlé, co lidské právo je a co není. Je-li to právo lidské, pak se na něm musí shodnout všichni lidé, bez rozdílu ras a národů. Je však potřeba právo také uzákonit. Nemá, jak se zdá, do toho co mluvit náboženství. Náboženských vyznání je totiž mnoho a ta se, jak se zdá, nemohou nikdy dohodnout v této základní otázce. Z toho se uzavírá, že musí být stát zásadně laický. Náboženství se ovšem nevylučuje, ale smí se praktikovat jenom v soukromí, nesmí zasahovat do veřejných sociálních vztahů.

Jaké z toho plynou důsledky pro sociální řád? Budou-li lidé poctiví a upřímně smýšlející, dosáhne se spořádaného soužití na zemi. Pro ty, kdo nevěří ve věčný život, by to mělo stačit. Pozemský život není dlouhý a přes všechno dobré úsilí není vždycky šťastný. Přijde např. dlouhá a bolestná nemoc. Má smysl to trápení prodlužovat, není-li žádné další vyhlídka? Už staří stoučtí filosofové přirovnávali takové živení k pobytu v zakouřeném bytě. Dokud je ten kouř snesitelný, sedí klidně. Kdyby to však bylo už nesnesitelné, vyjde z bytu ven, tj. spáchej sebevraždu! Moderně se to tlumočí v juridickém slovníku takto: k lidským právům patří euthanasie, sebevraždu ti musí umožnit lidským způsobem státní instituce.

Je to nelogické? Nezdá se. Lidská přirozenost je smrtelná, proto patří k lidskému životu také právo lidsky zemřít. Tak mluví obhájcí zákona euthanasie. Je to řecký výraz, který v překladu značí „dobrou smrt“. Ale jak se k tomu problému postaví křesťan, který věří ve věčný život? Podle Bible není žádná smrt dobrá. Biblický Bůh je Bůh živý, žije a kraluje po všechny věky věků. Smrt je následek hříchu. Je však vykoupěna Kristem. Pro ty, kdo umírají s Kristem a podle jeho prozřetelnosti, je i smrt vstup do života. Sebevražda ovšem není smrt s Kristem.

Čím tedy svou úvahu o lidských právech zakončíme? Bez Krista jsou plně neuskutečnitelná. V tzv. laickém státě je ovšem užitečné, aby se lidé dohodli na tom, nač svým přirozeným rozumem stačí ke klidnému soužití v tomto dočasném pozemském životě. S tím každý dobrý křesťan rád spolupracuje. Ale bude se vždycky bránit, kdyby tato práva života dočasného byla formulována tak, že jsou proti právům života, která vyznáváme: „Věřím v hříchu odpuštění, těla vzkříšení a život věčný.“

Převzato z www.radiovaticana.cz ■

NEVĚŘIT UMĚLÝM RÁJŮM

Nestává se často, aby se matka zúčastnila blahořečení svého syna. V neděli 6. června 2010 byl ve Varšavě blahořečen P. Jerzy Popiełuszko. V úterý 1. června slavila jeho maminka 100. narozeniny. Mši svatě předsedal jménem Svatého otce arcibiskup Angelo Amato, který v souvislosti s blahořečením řekl v jednom z rozhovorů, že je to pro nás všechny připomenutí, abychom nevěřili umělým rájům.

Matka pátera Popiełuszka během mše svatě v den blahořečení svého syna

Matka blahoslaveného syna oslavila dne 1. června 100. narozeniny

Lze říct, že cílem komunistické ideologie v podstatě bylo (a pořád je) „udělat“ ráj. Na zemi a bez Boha. Ano, dokonce proti Bohu, protože Bůh je Bohem lásky a hnací silou komunismu není láska, ale boj. Páter Jerzy Popiełuszko veřejně vystupoval proti komunistům tím, že říkal pravdu. V lednu roku 1984, devět měsíců před smrtí, napsal ve svém kázání: „Život je třeba prožít důstojně, protože je jenom jeden. Zachovat důstojnost znamená být sebou v každé situaci. Sřežít pravdu i přesto, že by to mělo mnoho stát. Slovo pravdy mnoho stojí. Jen za plevel se neplatí. Za pšeničné zrno pravdy je třeba zaplatit. Každá věc, každá velká záležitost musí něco stát a musí být těžká. Jenom věci malé a ubohé jsou snadné.“ Připomněl přitom slova Jana Pavla II., který v únoru roku 1983 všechny povzbuzoval: „Nejsi už otrok! Nesmíš se chovat jako otrok! Jsi syn!“

Večer 19. října 1984 se páter Popiełuszko vracel do Varšavy ze mše, kterou sloužil v Bydhošti, když jeho auto zastavili na

silnici tři příslušníci ze 4. správy polského ministerstva vnitra. Převlečení za milicionáře duchovního zbili, spoutali a vhodili do kufru jejich fiata. Popiełuszkovu řidiči se podařilo vyskočit z milicionářského auta a utéct. Díky němu se veřejnost o únosu dozvěděla. Kdy Popiełuszko zemřel, není známo. Pravděpodobně byl už mrtev, když mu pachatelé přivazovali k tělu závaží, se kterým ho pak vhodili do přehradu na řece Visle u města Włocławek. Tělo bylo nalezeno 30. října 1984 v tak zuboženém stavu, že ho rodina poznala pouze podle zvláštních znamení.

Ve svých kázáních během mši svatých za národ, kterých se zúčastňovaly tisíce lidí, připomínal, že systém má sloužit člověku, který nachází svou hodnotu, důstojnost a štěstí jenom v Bohu: „Nesmíme zapomenout, že pro záchranu víry a důstojnosti můžeme obětovat svobodu, ale pro svobodu se nesmíme vzdát své víry a důstojnosti Božího dítěte.“

Tato slova se naplnila v jeho životě. Jeden z jeho vrahů ve svém vyznání prozradil, jak páter Popiełuszko snášel bití: „Křičel bolestí, ale o nic nás neprosil.“

„Nikdy bych nečekal, že budu pracovat na beatifikačním procesu Jurka“ – vyprávěl před blahořečením P. Popiełuszka páter Jan Sochoń, který byl společně s ním na vojně v jednotce pro bohoslovce. „Byl to přece takový obyčejný kluk z vesnice, také nebyl dokonalý, dělal chyby, jednou, už jako kněz, zaspal dokonce na mši...“

Přes sto biskupů a tisíc šestset kněží se zúčastnilo blahořečení pátera Jerzego. Největší dojem na mě ale udělala jeho maminka. Asi před šestnácti roky jsem se s ní setkal. Byl jsem překvapen, že ta obyčejná žena z vesnice rozdává kolem sebe tolik pokoje. Teď, při pohledu na fotografie z blahořečení, na kterých je vidět matku pátera Jerze-

Před relikviářem svého syna

go, jsem si uvědomil, že je to veliké znamení pro naši dobu: Pravda Boží nakonec vždy vítězí nad lží umělých rájů!

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

P. Jerzy Popiełuszko

Foto: B. Boguszewski, A. Stelmasiak, archiv ABM

DOBA OBRATU

Na začátku třetího tisíciletí zažívají národy světa přelom dosud nepředstavitelného rozměru – ekonomický, ekologický, společenský. Vědci vidí příští desetiletí jako rozhodující pro zachování existence této planety.

Svatý otče, vy sám jste v lednu 2010 před diplomaty v Římě s naléhavostí prohlásil: „Naše budoucnost a osud naší planety je v nebezpečí.“ Nezdaří-li se obrát v rozsáhlých oblastech, pak, domníváte se, bude velmi přibývat bezmoci a chaosu. Ve Fatimě jste se modlil skoro apokalypticky: „Člověku se podařilo rozpoutat koloběh smrti a hrůzy, z něhož už sám nedokáže prorazit ven.“ Vidíte ve znameních doby signály přetržky, po níž svět bude jiný?

Jsou přirozeně znamení, kterých se lékáme, která nás zneklidňují. Ale jsou i jiná znamení, na něž lze navazovat a která dávají naději. O scénáři hrůzy a ohrožení jsme už podrobně hovořili. Ještě bych k tomu dodal něco, co mě od návštěv biskupů zvláště pálí na duši.

Hodně biskupů, především z Latinské Ameriky, mi říká, že tam, kudy vede trasa pěstování a obchodu s drogami – a to jsou velké části těchto zemí – je to tak, jako kdyby na zemi sáhl jakýsi netvor a lidi zkazil. Myslím, že had drogového obchodu a spotřeby, který obepíná svět, je moc, o níž si ne vždy děláme náležitou představu. Ničí mládež, ničí rodiny, vede k násilí a ohrožuje budoucnost celých zemí. I toto patří k hrozné odpovědnosti Západu, že potřebuje drogy a že tím vytváří země, které mu je musí dodávat, což je nakonec vysiluje a ničí. Vznikla u nás lačnost po štěstí, která se nedokáže spokojit s tím, co je. A která se pak utíká, řekneme-li to tak, do ďáblovra ráje a ničí lidi okolo.

K tomu přistupuje další problém. Neumí-

me si vůbec představit zkázu, konstatují biskupové, kterou na mládež přivléká sexuální turismus. Probíhá ničivý proces, který je mimořádný a který se zrodil ze svévole, omrzelosti a falešné svobody západního světa. Je vidět, že člověk usiluje o nekonečné potěšení, chce rozkoš až k maximu, chce nekonečno. Ale kde není Boha, nedostane to, nejde to. Tu si pak sám musí vytvářet něco nepravého, nepravé nekonečno.

Toto je znamení doby, které nám musí být právě jako křesťanům náležitou výzvou. Musíme zviditelňovat, i svým životem, že nekonečnost, kterou člověk potřebuje, může přicházet jen od Boha. Že Bůh je první nutností k tomu, abychom dokázali čelit hrozbám této doby. Že musíme takřkajíc mobilizovat všechny síly a všechno dobro, aby pravá ražba vystoupila proti falešné – a aby tímto způsobem mohl být přetát a zastaven koloběh zla.

Úryvek knihy Benedikta XVI.

„Světlo světa. Papež, církve a znamení doby“
(Barrister and Principal, Brno 2011).

Knihu si můžete objednat na adrese: Karmelitánské nakladatelství s.r.o.,
Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01, tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295,
mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

NESVOBODA SVĚTA A EVANGELIUM

3

Žijeme v době hluboké náboženské krize. Živá, praktikovaná víra se z obzoru evropského člověka vytrácí a je nahrazena lhostejností a praktikovanou nevěrou, která vytváří sekularizovanou kulturu života. Převládá názor, že Boha už není zapotřebí, protože věda vysvětluje mnohé a časem osvětlí úplně všechno.

Tím se mění zájmy, vkus a potřeby širokých vrstev, takže moderní společnost a víra se od sebe stále víc vzdalují. Materiálních hodnot sice stále přibývá a šíří se kultura hmotného blahobytu, ale nelze říci, že by se úměrně k tomu šířilo i vzájemné porozumění, shoda v základních otázkách a všeobecný pokoj mezi národy i jednotlivci. Současné krizové jevy mají tedy mimo jiné i mravní předznamenání.

Situaci se zabývali i myslitelé křesťanského východu. Profesor moskevské univerzity Ivan Alexandrovič Iljin, odsouzený svého času bolševiky k trestu smrti, napsal: *Nábožensky nespokojená a mravně se rozpadající duše současného člově-*

ka, který ztratil Boha a Krista, se může stát pouze obětí instinktů a hospodářských zákonů. Technika za sebou táhne člověka a nezajímá se o vyšší cíle a smysl života. Nejde ostatně o nic nového. Odklon od Desatera a snaha Antikrista odpoutat pozornost od Boha a připoutat ji k sobě provází lidstvo odedávna. Lucifer, otec zla, stále posílá do světa, žádnou končinu nevyjímaje, mnoho démonů s úkolem podporovat všemi prostředky mravní zkaženost člověka, když ho s jeho pomocníky archanděl Michael svrhne na zem (Zj 12). Potvrzují to i Ježíšova slova: *Viděl jsem satana padnout jako blesk*

z nebe. (Lk 10,18) Takže ďáblovra lest se daří: u mnoha lidí vítězí touha po rychlém zbohatnutí a po maximálním zisku, převládá bezohledné sobectví, které má mnoho podob a nevyhýbá se žádné vrstvě. Ožebračuje vydeděnce společnosti a odsuzuje je

k živoření, rozkládá manželské svazky a pomáhá si přetvářkou, lží a podvodem.

Lidé touží po rychlé a výnosné kariéře a jsou ochotni zaplatit jakoukoliv cenu, aby jí dosáhli. Touha po moci je žene do bezcharakterních dobrodružství, k jejímu dosažení se spojují se sobě rovnými, a proto vytvářejí poloveřejné i tajné sítě rozprostřené po celé zeměkouli. Života si chtějí jak náleží užít a k tomu jim

pomáhá vynalézavý konzumismus, charakterizovaný nadspotřebou na úkor hladovějícího třetího světa. Člověk, který měl být pánem tvorstva, se tak stává poslušným sluhou materiálních hodnot a snadno zapomene na své odvěké určení a mravní zásady. Je požívačný, zahleděný na sebe a do sebe, žije na horizontální rovině, vertikála ho nezajímá a dělá vše pro to, aby se jí co nejdále vyhnul. Charakteristika apoštola Pavla je přesná: *Zaměnili pravého Boha za bohy falešné, uctívali tvora a klaněli se mu místo Stvořiteli. Proto je Bůh nechal klesnout do hanebných vášní. (Řím 1,25n)* Soukromý

**ZAMĚNILI PRAVÉHO
BOHA ZA BOHY
FALEŠNÉ, UCTÍVALI
TVORA A KLANĚLI
SE MU MÍSTO
STVOŘITELI.
PROTO JE BŮH
NECHAL KLESNOUT
DO HANEBNÝCH
VÁŠNÍ.**

(Řím 1,25n)

i veřejný život se tak dostal na scestí, zmizelo vědomí hříchu, převládla frázovitá floskule, že „každý má právo na svou pravdu“ a může si žít, jak se mu zlíbí. Mluvit o morálce se považuje za chybu, nad věcmi osobní cti, spravedlnosti a mezilidské solidarity se rozprostírá mlčení. V 2. listu do Soluně čteme: *Nedejte se žádným způsobem od nikoho oklamat. Napřed totiž musí nastat odpad a objevit se člověk skrz naskrz hříšný, propadlý záhubě, protivník, který se povyšuje nade všechno, co nese jméno Boží nebo čemu se vzdává náboženská úcta. Posadí se dokonce v Božím chrámě a bude se prohlašovat za Boha. (2 Sol 3n)*

Ale Bůh nemlčí. Posílá na svět pravé světlo, které sice lidé nepoznávají, ale všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi. Na tuto moc odkazuje prof. Iljin a spoléhá na křesťany, kteří v návaznosti na starozákonní dědictví mohou Evropu vrátit k základům její existence a obrodit všeobecnou kulturu, aby pomohla vytvořit spořádaný a důstojný domov pro každého občana. Neboť právě oni jsou povoláni k tomu, aby přijímali a vkládali světlo Kristova učení do pozemského života a vytvářeli tomu odpovídající smysluplnou kulturu pro všechny lidi: *Křesťanu nezbyvá patrně nic jiného, než se obrátit k Písmu, čerpat z něj jednoznačné poučení o tom, jaká má být křesťanská kultura, a přistoupit k jejímu budování. Evangelium je knihou víry, svobody a svědomí, je živým potokem lásky a vidění, který se vlévá do duše a probouzí v ní nejhlubší prameny vlastní duchovnosti. Nabízí dar samostatně chodit Božími cestami. Můžeme si připomenout slova apoštola Pavla: Když máme takovou naději, vystupujeme s plnou jistotou... Kde je duch Páně, tam je svoboda. (2 Kor 3,12n)* Současný svět se potřebuje osvobodit od zahledění pouze na materiální pokrok, který je sice značný a narůstá den ze dne, ale

nezaručuje plnou jistotu života, protože spoléhá na hodnoty značně proměnlivé. Duch křesťanské víry vnáší do svědomí řádaný Hospodinem, zdůrazněný navíc láskou a svobodou. Pro vyznavače této víry jde tedy o dvojí: jednak o přijetí světa v jeho dnešní tvářnosti, v jeho zájmech a technickém vzestupu, a o naplnění srdce a vůle vědomím Boží dokonalosti a lásky, která se obrací s přáním dobra ke všem lidem. Biblicky vyjádřeno jde o „svlečení starého člověka“ a oblečení nového s veškerou jistotou a nadějí. Tento proces neprobíhá jen v srdci, ale týká se i rozumu, rozšiřuje jeho obzory a dává mu poznat pravé potřeby každého člověka a žádoucím pokroku dává pravý smysl.

Kristova nauka se má tedy projevit v její pravé síle a má pomoci křesťanské kultuře k jejímu plnému rozšíření. Nemá být jen krásným, neurčitým a neúčinným slovem, ale má naopak působit na všechny strany, přijmout spoluodpovědnost za stav společnosti a být ve službách toho, který má moc vykonat na nás věci nad pomyšlení vznešenější, jak píše apoštol Pavel. Kdo chce vytvářet křesťanskou kulturu, má žít jako „dítě světla“ a jednat jako člověk, který má být souzen podle zákona svobody. Ivan A. Iljin je přesvědčen, že *kdo bere vážně křesťanství, zjistí, jak se v něm současnému člověku otvírá velký duchovní prostor. Do duchovních vrat, otevřených křesťanstvím, je každý zván ke vstupu při zachování své vůle a svobody. V posledních dvou stoletích se evropský lid rozhodoval na prahu těchto vrat, odvrátil se od nich a pokusil se jít svými cestami. Lidé postupně změnili cíl a smysl svého života z vnitřního světa ve vnější: hmota získala prvenství, duchovnost ztratila hodnotu; všechno sestoupilo k pozemskému na zemi: vše nebeské v pozemském životě i nebeské v nebesích přestalo přitahovat pohledy i srdce; rozum*

zavrhhl upřímnost a změnil se v chytrost. Obsah života se stal nepodstatným, začala honba za prázdnotou formou.

Povrchní člověk, který se honí za chimérou krátkodobých uspokojení, potřebuje uzdravení; a s ním je potřebuje i společnost. Neboť úporná snaha po stálém ekonomickém, pouze materiálním růstu, který vede k relativismu, znamená jen stále rychlejší odřezávání větve, na které lidstvo sedí. Chystá tím samo sobě globální katastrofu, před kterou zavírá oči. Proto je nanejvýš nutný obrat od snahy mít a užít si co nejvíc, tedy obrat od sobectví k altruismu, od sebestřednosti k lásce, od lpění na vlastním pohodlí k odpovědnosti za celé stvoření. Obrat k nové stupnici hodnot, na jejímž vrcholku už nebude soukromé „já“, ale budou tam potřeby bližních, zcela podle Ježíšova výroku: *Kdo si bude*

hledět život zachránit, ztratí ho, a kdo by ho ztratil, zachová ho. (Lk 17,33)

Vladimír Solovjov v knize *Duchovní základy života* uvádí, že křesťanství se objevilo jako dobrá zvěst spásy pro celý svět, neboť ten je v moci zlého ducha. *Cestu spásy z tohoto světovládného zla zjevil Kristus svým hrdinstvím a svým učením. Lidstvo nastoupilo tuto cestu, ale prošli jí nemnozí, a tak doposud zůstává vesmírná spása jen dobrou zvěstí. Lidé, kteří se cítí na světě dobře, žijí v pohodlí a bez mravních zásad,*

„Nábožensky nespořádaná a mravně se rozpadající duše současného člověka, který ztratil Boha a Krista, se může stát pouze obětí instinktů a hospodářských zákonů. Technika za sebou táhne člověka a nezajímá se o vyšší cíle a smysl života.“

Ivan Alexandrovič Iljin

nemají pro křesťanství smysl. Odmítají je, nechťejí o něm slyšet, jejich „já“ je jim nadevše. Pro takové lidi je i *Kristovo kázání* němým slovem, protože nevidí zlo, od kterého přišel Kristus svět osvobodit. *A neviděli ho a nevidí proto, že oni sami jsou ze světa a zcela pod mocí světového zla. Ti však, kteří cítí tíži tohoto zla a hledají spásu, už tím ukazují, že nejsou z tohoto světa, ale z Boha.*

Ke slovům ruského filozofa si dodejme, že pravé křesťanství nezavrhuje hmotný pokrok jako takový, ale doplňuje a zavrhuje jej pokrokem duchovním a požadavky vysoké mravnosti vyplývajícími z domyšleného a žitého Desatera. Je náboženstvím lásky, která má tvůrčí sílu, prostupuje všechny mezilidské vztahy, je nesobeká a neohlíží se úzce jen na potřeby jedince, ale rozšiřuje svůj pohled na všech-

ny strany. V Lukášově evangeliu čteme: *Až uděláte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: Jsme jenom služebníci. Udělali jsme, co jsme byli povinni udělat. (Lk 17,10)* Přes všechny své nedostatky křesťané zůstali a zůstávají pravými Kristovými učedníky, pokud pěstují ctnosti, které jsou praktickým základem křesťanství a kterými jsou VÍRA a LÁSKA. Neboť ve spojení s naším Pánem přemáhají svět.

SESTRY
TRAPISTKY
Z POLIČAN

„VNÍMÁME TĚŽKOSTI
A POKUŠENÍ, KTERÝM JSOU
VYSTAVENI LIDÉ ŽIJÍCÍ
UPROSTŘED SVĚTA,
JAKO BY BYLY
NAŠE VLASTNÍ“

V roce 2008 jsme v „Apoštolu“ psali o trapistech z Nového Dvora. V tomto roce byla v Poličanech u Neveklova na území pražské arcidiecéze zahájena také stavba vašeho kláštera sester trapistek.

❖ Jak došlo k tomu, že jste se rozhodly přijít do Čech?

Na začátku devadesátých let některé z nás pocítily volání ke kontemplativnímu životu a vstoupily do kláštera ve Vitorchianu v Itálii. Vitorchiano je vzkvétající klášter, který má stále mnoho povolání, a proto také musí často zakládat nové kláštery ve světě. Přítomnost nás Češek a také touha české církve mít v této zemi kromě mužského kláštera i ženský trapistický klášter byly pro komunitu ve Vitorchianu znamením Boží vůle. Vitorchiano mohlo založit fundaci v jakékoli jiné části světa, ale vybralo si Českou republiku. Odjely jsme tedy v roce 2007 v počtu devíti sester se slavnými sliby: tři Češky, pět Italek, jedna Maďarka. Nyní je nás kolem dvaceti, protože Pán vzbudil další povolání z Moravy a Čech. A to je pro nás znamením, že Pán nás chce opravdu tady.

❖ Pán Ježíš ve zjevení sestře Faustyně řekl, že existují na světě duše, které „udržují svět v existenci.“ (Den. 367) V roce 1938 říká, že taková duše může být skrytá a neznámá i nejbližším, a přesto se její svatost odráží v duších v nejdlehlších končinách země. (srov. Den. 1601) Jak vnímáte své poslání v České republice?

My všechny (jak z Česka, tak z Itálie a z Maďarska bez rozdílu) jsme šťastné, že je tady „o jeden svatostánek víc“ a že tu stojí dům modlitby, ze kterého dnem i nocí stoupá zpěv díkůvzdání a proseb k Tomu, který je hoden každé chvály, i ve jménu všech těch, kteří ho tady v této zemi neznají, ve jménu těch, kteří trpí a potřebují Jeho pomoc, kně-

Klášter Naší Paní nad Vltavou

ží a všech, kteří jsou zaměstnáni v apoštolátu. Naše povolání je být modlitbou a obětí v každém okamžiku a za všechny. Jsou milosti, které může získat jedině modlitba, jak říká Ježíš, a jestliže činnost není vynesena k Bohu modlitbou, zůstane neplodná. Nejsme lepší než ostatní. Jsme ubohá stvoření jako všichni. Ale Pán si chtěl vybrat právě naši ubohost a žádá po nás, abychom ve svém srdci shromáždily všechny potřeby našich bratří a sester ve světě a nabídly mu je.

❖ Můžete nám přiblížit váš život? Jak vypadá váš den?

Vstáváme ještě před východem slunce (ve 3.40) na ofcium vigilií v kostele a pak následuje osobní rozjímání. Noc se svým tichem a svou usebraností pomáhá člověku rozpoznat Velikou Přítomnost Boží. Zpěv ranních chval a slavení mše svaté za východu slunce je pro nás příležitostí k setkání se vzkří-

šeným Kristem. Během dne se pak střídají chvíle modlitby a práce podle hesla benediktýnské řehole „Ora et labora“ (Modli se a pracuj). Pracujeme na polích, malujeme ikony. Používáme přitom pravé zlato a starověké umělecké techniky byzantské tradice, vyrábíme pohlednice, záložky a přání pro každou příležitost, chováme včely a prodáváme med. Během dne jsou tu také chvíle věnované osobnímu rozjímání.

Den končí zpěvem Salve Regina na závěr kompletáře, protože náš řád je zasvěcen Paně Marii. Maria je velmi přítomna v našem životě. Náš klášter nese jméno „Naše Paní nad Vltavou“, protože pod těmito pahorky, na nichž jsme, teče Vltava. Tato řeka se nám zdá být symbolem celé české země a jejích dějin. Svátek komunity je 18. ledna: Panny Marie, Matky jednoty křesťanů. Naše mateřská komunita má vskutku zvláštní citlivost pro jednotu křesťanů.

❖ Od roku 2007 provozujete Dům pro hosty. Můžete nám, prosím, o něm něco říct – co je to za dům, proč vznikl a pro koho?

V Řeholi sv. Benedikta zaujímá důležité místo přijímání hostů. Vedle každého trapistického kláštera jsou prostory rezervované hostům. Náš dům pro hosty je dost velký a je otevřený jak pro ty, kdo zde chtějí strávit nějakou dobu odpočinku a ticha, tak pro setkání

Malujeme ikony starověkou uměleckou technikou byzantské tradice

Zpěv ranních chval a slavení mše svaté

nebo duchovní cvičení skupin, pro rodiny atd. Všichni jsou vítáni a všichni se mohou, jestliže chtějí (není to samozřejmě povinnost), zúčastnit modliteb komunity.

❖ **Odešly jste ze světa, abyste naslouchaly Pánu. Co byste poradily všem, kteří žijí uprostřed světa a chtějí slyšet Jeho hlas?**

Bůh mluví stále, ale ne vždy nachází toho, kdo má čas mu naslouchat. I když víme, jak frenetický je dnešní život ve městech a především jak je rozptýlující, právě proto radíme najít si čas pro Boha: pro pravidelné přijímání svátostí, rozjímání Písma svatého, modlitbu v rodině. My zde žijeme „daleko od světa“, ale nejsme lhostejné nebo nezúčastněné, naopak vnímáme těžkosti a pokoušení, kterým jsou vystaveni lidé žijící uprostřed světa, jako by byly naše vlastní. Radíme také nezústat izolovaní, osamoce-

Pracujeme na polích

ni v prožívání své víry, ale navazovat vztahy přátelství, výměny zkušeností a duchovní pomoci s dalšími lidmi, kteří sdílejí víru církve. Samota, která se dnes ve světě prožívá, je velká a má zničující sílu. Chtěly bychom říct všem, že se mohou spoléhat na modlitby řeholnic.

Naše komunita sester

❖ **Děkuji vám za rozhovor a prosím o modlitbu za všechny čtenáře „Apoštola“.**

-WZ- ■

Jsme vděčné všem, kteří jakýmkoli způsobem přispívají, ať už modlitbou, pomocí nebo materiálním darem, k dokončení stavby našeho kláštera. Pokud by nás chtěl někdo materiálně podpořit, uvádíme číslo našeho bankovního účtu: 10409970006/2700.

Naše poštovní adresa je: Klášter Naší Paní nad Vltavou, Poličany – Křečovice 10, 257 56 Neveklov.

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SESTRY FAUSTYNY

NECHŤ TI STAČÍ BŮH, ON SÁM JEDINÝ

Jeden ze zpovědníků motivoval Faustynu k životu v čistotě před Bohem a zároveň ji povzbuzoval, aby si nedělala starosti, co o ní budou říkat lidé. Zdůvodňoval to takto: „Nechť ti stačí Bůh, on sám jediný.“ (Den. 55) Čisté srdce pomáhá naslouchat Bohu. Známe-li své touhy, víme, po čem toužíme, co chceme, máme jasný cíl a můžeme pocítit Ježíšovu touhu v nás. I když lidské řeči bolí, jsme schopni naslouchat Bohu. On je konečnou autoritou při rozeznávání.

Dívání se na Ježíše dává Faustyně hluboký, duchovní odpočinek. Osvobozuje ji zároveň od všech jiných tužeb, které naplňují lidské srdce. „Od chvíle, kdy jsi mi dovolil, Ježíši, ponořit oči mé duše do tebe, odpočívám a po ničem netoužím.“ (Den. 57) Faustyna nachází svou hodnotu skrze ponoření do Boží lásky. Dívá se na všechno, co bylo pro ni těžkým utrpením, jako na něco, co v ní rozněcuje lásku k Pánu. Utrpení, protiventství, pokoreň, neúspěchy a pomluvy se stávají motivací k větší lásce. Skrze tyto zážitky získává lásku Ježíše. On k ní skrze toto všechno přichází, ponořuje ji do sebe a s ním objímá.

Faustyna zakouší šílenství lásky skrze šílenství tužeb. Nechce od Boha odměnu, uznání, pochvalu. Nejdůležitější je pro ni to, co je dokonalou láskou, krásnou a plnou: že ON JE. On jí stačí. Ne to, co jí může dát, co by ji mohlo potěšit, zviditelnit mezi ostatními. Má radost z toho, že Ježíš JE. Když otevírá pro něj své srdce, cítí lítost pro trpící. Ježíš trpí v jejím

srdci a ona v Jeho. Důležitá je blízkost, ne obdarování. Svátý Pavel to krásně vyjádřil v jednom ze svých dopisů: „Nechci, bratři, to, co je vaše, ale vás.“ Stává se, že prosíme o dar Boží, a ne o samotného Boha, o dary Ducha Svatého, a ne o samotného Ducha.

Faustyna se cítila nepochopená. Nepochopily ji všechny sestry a také jeden ze zpovědníků. Potřebovala pomoc a podporu, pocit bezpečí. Ježíš ji ale nevedl cestou, kterou by ona sama chtěla. V takových okamžicích mohla cítit, že všechny cesty, které vedly k člověku, který by byl pro ni posilou a pomocí, byly uzavřeny. Šla k Ježíši. K jedinému svému Mistru.

P. Josef Pierzchalski SAC ■

Polské Sestry
sv. Faustyny
na návštěvě v Římě

(Den. 1787)

„AŽ V NEBI UVIDÍŠ TYTO SVÉ DNY, ZARADUJEŠ SE...“

POUŤ KE SV. FAUSTYNĚ

V kostele Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě

Program:

Neděle 9. října 2011

- 14.00 – Matka Boží v životě sv. Faustyny – přednáška (otcové pallotini)
- 14.30 – Vystavení relikvie sv. Faustyny a Korunka k Božímu milosrdenství
- 15.00 – Mše svatá. Hlavní celebrant: Mons. Josef Kajnek, pomocný biskup královéhradecký. Po mši svaté možnost uctívat ostatky sv. Faustyny
- 16.30 – Promítání: Ikony – okna do ráje (otcové pallotini)
 - Pobožnost před ikonou Matky Boží Iwierské
 - Růženec
- Od 14.00 hod. možnost přistoupit ke svátosti smíření.

Více informací na tel.: 566 502 857, 566 502 855 – otcové pallotini

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu ... nejprve se pomodlíš jednou Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa;** na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.** Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“ (Den. 476)

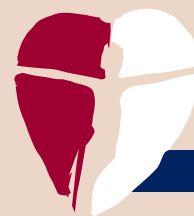
KONGREGACE SESTER
MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,
v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICE

- Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/Labem
- K rotundě 81/6, 128 00 Praha 2

PRVNÍ KONGRES
O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

PŘEDNÁŠKY • KÁZÁNÍ • ROZJÍMÁNÍ

Od tohoto čísla vám budeme přinášet texty z kongresu o Božím milosrdenství, který se v květnu tohoto roku poprvé konal v České republice. Většinou (z důvodů omezeného místa v „Apoštolu“) to budou úryvky, přesto věříme, že budou pro Vás obohacením. Všechny texty v plném znění budou zveřejněny ve sborníku z kongresu, který připravujeme a o kterém vás budeme informovat.

BŮH MARIE MAGDALSKÉ

Úryvky přednášky Th.D. Petra Šandery,
brněnského biskupa Církve československé husitské

Th. D. Petr Šandera

Bůh ukazuje na každém člověku svou lásku, velikost a ušlechtilost. Na každém svým osobitým způsobem. **Jak na Máří Magdaleně?**

Překvapilo mě, **jak málo** se toho o ní dá najít. Kromě knihy Giorgia Marii Carboneho (Carbone, GM **Marie Magdalská. Šifra mistra Leonarda nebo evangelia?** Praha 2008), kterou jsem bohužel v čase přípravy neměl k dispozici.

Jindřich Mánek, významný novozákoník Husovy fakulty, napsal kdysi knihu Setkání s Pánem (Mánek, J. **Setkání s Pánem** (Postavy Nového zákona) Praha 1954). Jsou to takové medailonky novozákonních osob, které se setkaly nějak s Ježíšem. Autor se zabývá tím, jak takové setkání ovlivnilo jejich život. Když jsem se dozvěděl téma, tak jsem si řekl: *Je to jasné, začnu Mánkem.* Kdepak! Našel jsem tam leckoho. Jen Máří Magdalenu ne.

Pak jsem sáhl pro meditací na témata liturgického roku a památek svatých od Karla Rahnera. Taky nic.

Kolem M. Magdalské je zvláštní ticho. Asi je to dobře. Potvrzuje to pravost. Mož-

ná ji ono ticho obklopuje proto, že se její postavy rádi zmocňují milovníci fantastických a senzačních spekulací. Ale ono zvláštní ticho kolem ní můžeme přijmout také jako Boží signál: *Pozor, tady jde určitě o Boží tajemství.* Bůh své poklady rád skrývá, abychom je hledali a nacházeli.

Kdybych měl dát nějaký nadpis rozjímání o Marii Magdalské, dal bych asi: **CELNÍCI A NEVĚSTKY PŘEDCHÁZEJÍ VÁS DO BOŽÍHO KRÁLOVSTVÍ** (Mt 21, 31). Ano, ona je toho potvrzením. A zároveň povzbuzením pro všechny podobné.

Marie Magdalská v povědomí jako žena nevalné pověsti, bývalá prostitutka. POZDĚJI UČEDNICE PÁNĚ. A to věrná. Ke svému Pánu opravdu přilnula. Nikoho se nebála na rozdíl od apoštolů. Najdeme ji spolu s Matkou Páně, milovaným učedníkem a pár dalšími ženami pod křížem. A pak na cestě k hrobu onoho rána ještě za tmy.

Pocházela zřejmě z Magdaly na západním břehu Galilejského jezera. Neměla to daleko ani do Kafarnaum ani do pohanské Tibe-

riady. Patřila k ženám, které doprovázely Ježíše na jeho cestě (Lk 8, 2-3). Následovala Ježíše. A to věrně a odvážně. Až pod kříž (J 19, 25; Mt 27, 56 a Mk 15, 40) a ke hrobu (Mt 27, 61; Mk 15, 47). Podle svědectví Mk a J byla právě ona prvním svědkem Vzkříšeného (J 20, 11-18; Mk 16, 9). Od ní to, že Pán vstal z mrtvých a ukázal se, sami apoštolové slyšeli poprvé. Proto ji T. Halík na jednom místě nazývá – tak trochu provokativně – *apoštolkou apoštolů* (Halík, T. **Dotkni se ran. Spiritualita nelhostejnosti** – Praha 2008 s. 165.)

Tady se můžeme na chvíli zastavit. První svědkyně Vzkříšeného. **První člověk, který spatřil Vzkříšeného a mluvil s ním, a dokonce od něho dostal úkol – posláni – je právě ona.** Žena – a to navíc nevalné minulosti. Jistě bychom mohli najít „hodnější“ osoby, které by si to víc zasloužily. Jejich svědectví by možná působilo věrohodněji.

Proč ona? Bůh určil ji. Proč? Písmo nedává rychlé odpovědi. Spíš nás zve k přemýšlení. Otvírá v nás otázky. Znepokojuje nás. Vyvádí ze zažitých schémat. PROČ SI BŮH VYBÍRÁ SVĚDKY, KTEŘÍ MEZI LIDMI NEMAJÍ NEJLEPŠÍ POVĚST... NEBO NEJLEPŠÍ PŘEDPOKLADY? Protože tu jde o milost, a ne o zásluhu. *Bůh ponížené povyšuje, chudé naplňuje dobrými věcmi a mocné sesazuje z trůnu a bohaté propouští s prázdnou...* Bůh ukazuje svou velikost na těch, kdo byli „odepsaní“ – na těch na okraji nebo úplně „někde mimo“. Tak se ukazuje jeho velikost. Ukazuje se jako SVATÝ – což lze vyložit ÚPLNĚ A NAPROSTO JINÝ – *VŽDYCKY VĚTŠÍ A SLAVNĚJŠÍ.*

Ale sama Maria Magdalská jistě neměla čas přemýšlet o takových věcech. Její svět se netočí kolem ní samé, ale kolem Mistra. **Hledá ho a chce mu prokázat poctu.** Je smutná. Lidsky smutná, že to nejde, a ne-

rozumí tomu, proč. *Kam odnesli mrtvé tělo mého Pána?* A teď najednou ta rána, když poznává Mistra – Živého (!!!). Takový moment se vyjádří pár krátkými větami. Ale co to musí být? Jen si zkusme představit, co to mezi nimi proběhlo, když zaznělo: „MARIE! – RABBUNÍ! MISTŘE!“? Jak je svět najednou jiný! O tom by mohla ona svědčit. Ona možná nejlépe. **Ona ví, co to je.** Jaké to je, když se najednou vše ukáže jinak. Ale opravdu JINAK, jak to dokáže jen Bůh sám.

V této souvislosti nám Mk 16, 9 sděluje, že se Ježíš nejprve zjevil **té Marii, ze které před tím vyhnal sedm démonů.** *TA, Z KTERÉ VYHNAL SEDM DÉMONŮ.* To je charakteristika, co? Představme si dialog: *No, víš, první ho viděla Marie. No, ta. Která, znám jich víc? No, ta, co byla kdysi posedlá. – Ta? To myslíš vážně? – Jo, přesně ta. Aha, tak tomu nerozumím.*

Sedmička platí za biblické číslo plnosti. Když je něčeho sedm, tak je toho naplno. **Když sedm démonů, tak to znamená, že byla opravdu naplno v moci zla.** Zlem a špatností – duchovním, mravním i fyzickým – skrz naskrz prolezlá. *ŽALOSTNÁ EXISTENCE, KTERÁ ZTRATILA SVOBODU A SEBE SAMA.* Někteří hovoří o tom, že byla posedlá, jiní, že byla spoutaná nemocí. Mohlo to být pochopitelně obojí. Nic bližšího nevíme. Ale toto snad stačí.

Setkala se s Ježíšem a on ji osvobodil.

Th. D. Petr Šandera (*1964) je brněnským biskupem Církve československé husitské. Biskupem je od 29. května 1999, od roku 1988 je farářem Církve československé husitské v Kuřimi. Je ženatý, má čtyři děti. Jeho biskupským heslem je: Bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé... (1. Korintským 1, 25).

II. SVĚTOVÝ KONGRES O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

Ve dnech 1.–5. října 2011 se v Polsku bude konat druhý světový kongres o Božím milosrdenství, který proběhne v Krakově, na poutním místě u baziliky Božího milosrdenství v Łagiewnikach, kde žila a zemřela sv. sestra Faustyna Kowalská.

Kardinál Stanislav Dziwisz, arcibiskup krakovský a dlouholetý osobní sekretář Svatého otce Jana Pavla II., v pozvání na kongres vysvětluje: „Různá města v Polsku byla spojena s poselstvím o Božím milosrdenství a se sestrou Faustynou, ale místem mimořádných zjevení, života a smrti sestry Faustyny je Krakov. Proto má Krakov privilegium a povinnost dělit se se světem o toto poselství.“

Program kongresu začne v sobotu 1. října odpoledne. Uvítací slovo přednese kardinál Dziwisz. Kolem 15.00 hod., po modlitbě v Hodině milosrdenství a modlitbě Korunky k Božímu milosrdenství, bude mít přednášku kardinál Christoph Schönborn z Vídně. Program bude pokračovat mší svatou v 17.30 hod. a po ní bude následovat večerní program.

V neděli 2. října bude v 10.00 hod. slavnostní mše svatá, které bude předsedat kardinál Stanislav Ryłko z Říma, a po ní v rámci modlitby „Anděl Páně“ ve 12.00 hod. pozdraví z Říma účastníky kongresu Svatý otec.

Program bude pokračovat v pondělí a úterý také mimo Krakov.

V pondělí je v plánu návštěva koncentračního tábora v Osvětimi s modlitbou za pokoj ve světě, v úterý návštěva Wadowic, rodného města papeže Jana Pavla II.

Setkání zakončí ve středu slavnostní mše svatá v 11.00 hod., které bude předsedat kardinál Christoph Schönborn a homilii přednese kardinál Péter Erdő z Maďarska (předseda evropské biskupské konference). Závěrečné slovo přednese kardinál Stanislav Dziwisz. Mši svatou a kongres zakončí akt odevzdání Božímu milosrdenství.

Všichni ctitelé Božího milosrdenství jsou zváni také k duchovní účasti na kongresu prostřednictvím své modlitby a utrpení. V příštím čísle „Apoštola“ vám přineseme zprávu z této události důležité pro šíření účty k Božímu milosrdenství. -red-

Více na: www.wacom2011.pl

„BUDETE MÝMI SVĚDKY...“

ŠTĚPÁN KARDINÁL TROCHTA MUČEDNÍK A VYZNAVAČ

3. ČÁST

Trochta dobře věděl, že pro církev přichází doba velkého utrpení a zkoušek. Když v listopadu 1948 odjel na návštěvu Říma „ad limina Apostolorum“, jednou ze zastávek na jeho cestě byli i salesiánští představení v Turíně. Na otázku, jak dlouho situace v Československu potrvá, předpověděl: „Snad ještě rok budeme moci pracovat. A potom? – Pánu Bohu poručeno. Bojím se, že do toho půjdeme nepřipraveni.“

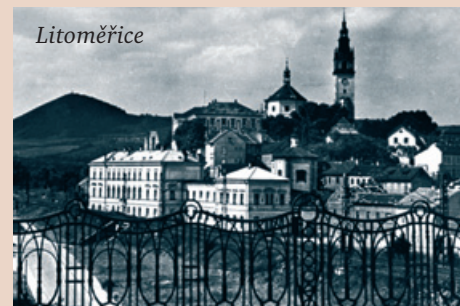
Proto se Štěpán Trochta na nadcházející vládu temnoty připravoval. Již 1. prosince 1947 požádal Vatikán o udělení tzv. Mexických fakult. Tyto tajné fakulty umožňovaly fungování církve v ilegalitě. Z Říma si Trochta kromě již zmíněných fakult přivezl i druhou instrukci papeže Pia XII. „Procrastinare“ – měl protahovat jednání a oddálit přímé střetnutí, dokud se nevytvoří nové strukturální podmínky k přežití v podzemí.

S Ignácem
StuchlýmNástup do Litoměřic
– 1947

I to byla jedna z příčin, proč Trochta neúnavně vyjednával s komunistickými pohlaváři a často šel v jednáních až na samu hranici možného.

Do litoměřické diecéze byl roku 1950 přidělen státní zmocněnec Zeman a biskup Trochta musel přijmout nového generálního vikáře P. Eduarda Olivu (podle některých pramenů člena KSČ). Bezpečnost začala velice ostře kontrolovat Trochtovu korespondenci, odposlouchávat jeho telefony a postupně mu zakázala i vycházky na zahradu. Z rezidence byl internován na probošství, kde dostal dva pokoje. Jakákoli jeho aktivita mohla být zneužita proti němu i celé katolické církvi. Agenti Státní tajné bezpečnosti (StB) stáli nejen u vstupu do budovy, ale pohybovali se přímo v bytě biskupa, dva agenti dokonce spali v jeho ložnici...

Často se ráno probouzel s rukama popíchanýma od injekcí, jak sám později vzpomínal. A přesto se Štěpánovi dařilo tajně pomáhat internovaným řeholníkům v Oseku tím, že s nimi zůstával přes důvěryhodné osoby v kontaktu, a to skoro až do svého zatčení. Také se mu – díky zkušenostem

Litoměřice

z koncentráků – podařilo čas od času dát o sobě zprávu.

V jednom z motáků, který StB zachytila a použila později v soudním procesu s Trochta, Štěpán napsal: „Provaz již stahuje hrdlo a poslední osoby mizí. Již se mi asi nepodaří vydržet. Jsem terčem nátlaku a vymáhání. Obávám se, že budu přinucen k prohlášení, protože mě podezírají, situace je dusná. Ško-

Se svou rodinou

da, že nemám z Vatikánu dopis, abych věděl, jak argumentovat. Velmi bych potřeboval vyjádření rádia Vatikán a rádia Svobodná Evropa, že Vatikán pozorně sleduje vyhlazovací boj Státního úřadu pro věci církevní. Víme, že jsou v nejtěsnější spolupráci s Stb, víme že používají Stb k ohýbaní a zničení kněží. Víme, kolik deliktů, zatčení a mrtvých kněží mají na svědomí tito největší delikventi – komunisté. Jestli jsem mlčel, nebylo to proto, že jsem nebyl informován, ale proto, že jsem je nechtěl dráždit k ještě větší zuřivosti. Míra jejich činnosti je dovršena. Procesu se mnou již nelze bez zázraku zabránit. Vyhrožují mi smrtí, když nebudu

vypovídat předepsaným způsobem. Celkově shrnuto: situace je podobná porodním bolestem, porod však nepřichází. Zdá se, že křížová cesta pro církev dospěla na Kalvarii.

Prohlašuji před Bohem: Vše, co jsem udělal nebo napsal – pokud to bylo vědomé a dobrovolné, konal jsem s nejlepším úmyslem, maje na zřeteli jediné dobro, obranu a čisto-

Spapežem Pavlem VI.
a kard. Wyszyńským 1971

tu církve. Dále prohlašuji, že se nikdy nezřeknu – budu-li mocen a morálně odpovědný – svého úřadu ve prospěch jiné osoby, jen na přímý příkaz Svatého Stolce. Chci žít a zemřít jako pravý, věrný a pravověrný syn svaté církve katolické římské, v plné jednotě, míru a synovské oddanosti v lásce a podřízenosti římskému veleknězi.“ (Pokračování)

Mezi
skauty

PĚŠÍ POUŤ K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ SE ROZRŮSTÁ

Od soboty 23. července do pátku 29. července se konala pěší pouť k Božímu milosrdenství, která se v tomto roce rozrostla do dvou proudů. Poutníci mířili do Slavkovic nejen z Fulneku, ale také – poprvé – z Říčana u Prahy, z území pražské arcidiecéze. V pátek 29. července odpoledne dorazily obě poutě do Slavkovic. Po pobožnosti křížové cesty a mši svaté program pokračoval i večer a pouť zakončila v sobotu 30. července mše svatá, které předsedal otec Marek Dunda. Přinášíme vám výběr fotografií a svědectví poutníků s nadějí, že třeba i vás osloví tato forma setkání s Pánem na cestách.

Na začátku byl kostel sv. Petra a Pavla v Říčanech

POUTNÍCI Z ŘÍČAN

Přes kopce a strže stále vpřed

Další úsek bude zřejmě obtížný

BYL JSEM TADY SPRÁVNĚ

Když jsme se v sobotu 23. 7. ráno sešli v Říčanech, padly na mě pochybnosti, zda jsem tady správně. Očekával jsem účast nějakých deseti až patnácti lidí a ono se nás tu sešlo víc než čtyřicet. Takový dav mi opravdu vyrazil dech. Nicméně když už mě sem Duch Svatý zavál, tak si to odšlapu a uvidím, čím mě překvapí.

A překvapoval mě často a hodně. Byla to má první pouť, na kterou jsem nešel sám, tak bylo pro mě všechno nové a většinou nečekané.

Nezbývá mi, než vyjádřit hluboký obdiv již zmíněnému Duchu Svatému a otci Tomášovi, kteří celou tuto akci naplánovali a připravili. Například modlitba ranních chval za chůze při probouzejícím se dni, přednáška o proroku Jeremiáši při cestě hustým lesem.

Nebo nocleh u cizích lidí. Večer vás někdo vyzvedne v kostele a odveze vás k sobě domů. Rozpačitě na sebe koukáte, nevíte o čem se spolu bavíte a ráno se loučíte skoro jako člen rodiny. To je něco, co se nedá popsat. To se musí zažít. Teď už vím, co to znamená být „blázen pro lidi a moudrý pro Boha“.

Většina z nás cestou zažila opravdové osobní setkání se vzkríšeným Ježíšem plným lásky. Tváře mnohých spolupoutníků se v průběhu poutě prozářily tak, že skoro nebyli k poznání. Jako by to najednou byli úplně jiní lidé než ti, kdo přijeli v sobotu do Říčana. Najednou se mi vybavil v hlavě citát: „Nevymýšlejme si vlastní kříže. O takové Bůh nestojí. Nebojme se ale přijímat kříže od Pána Ježíše, neboť ony se mění v požehnání.“

Na závěr bych si rád dovolil něco osobního. Nebyla to má první pouť do Slavkovic. Před několika lety jsem tam putoval sám a Slavkovice se mi zapsaly hluboko do srdce. Když nás už zdáli vítal kostelní zvon, zaplavil mě pocit, že se vracím domů. Teď už to vím jistě. „Byl jsem tady správně“ a pokud mi to okolnosti dovolí, půjdu příští rok znova.

Daniel ■

DVA ŠIMONI NA CESTĚ

Ráda bych se s vámi podělila o úsměvný zážitek z poslední etapy putování říčanského proudu. Po prohlídce krásné baziliky Nanebevzetí Panny Marie a svatého Mikuláše jsme se měli přesunout jen o kousek dál na Zelenou Horu, na níž se tyčí poutní kostel sv. Jana Nepomuckého, který je unikátním uměleckým dílem geniálního českého architekta s italskými předky Jana Blažeje Santiniho-Aichla, a kde pro nás byl připravený „oběd v trávě“. Rozhodla jsem se, že v čele průvodu ponesu státní vlajku, což byla nejlehčí věc, v jejímž nesení se kromě kříže,

Hezké chvíle na konci dne

Sestra Pavla v prachu cesty

Milan připravuje něco dobrého pro mlsné jazyčky

Legie Říčanských pochoduje ulicemi Slavkovic

obrazu Božího milosrdenství a ozvučení poutníci střídali. Brzy se ale ukázalo, že jsem jako astmatik své síly přecenila. Nebyli jsme ještě ani v polovině kopce a protože jsem nasazenému tempu nestačila s dechem, vlajka se začala propadat do středu našeho pelotonu. Tu se najednou po mé pravici objevil Šimon z Cyrény v podobě poutnice tety Oliny. Bafla mě pevně pod křídlem a soucitně vytáhla až nahoru. Tam na nás čekalo doprovodné vozidlo s řidičem Milanem, který jakmile uviděl naši dvojici s vlajkou, střelhlbitě přiskočil k tetě Olině, aby jí pomohl z druhé strany. Ale aby byla patrná pointa, měla bych se zmínit o našem vzhledu. Já vypadám jako vysoké mladé děvčátko (i když podle občanského průkazu dávno nejsem) a teta Olina se snad neurazí, když ji popíšu jako o dvě hlavy menší důchodkyni. Bratr Milan, druhý Šimon na mé cestě, asi hned nechápal, proč jsme se obě začaly smát. Z jeho pohledu to totiž vypadalo, že já pomáhám do kopce tetě Olině, ale ve skutečnosti to bylo naopak. Milan stejně jako Šimon vlastně netušil, komu svým milosrdným skutkem vlastně pomáhá. Olina zase nenasměrovala své kroky jinam, když už mi dýchala na záda, a tím, že se připojila ke mně, musela změnit své plány. My lidé jsme odkázáni si vzájemně pomáhat, ať už modlitbou, obětí, dobrým skutkem, slovem, trpělivým snášením nebo jen úsměvem (Mt 25,40). Nakolik pomůžeme my, natolik bude pomoheno nám. Možná ne hned, ale Pán Ježíš velkoryse pamatuje na každý náš dobrý skutek. A pokud vedle sebe zrovna nemáte žádného lidského Šimona, věřte, že vaším nejlepším Přítelem je Bůh sám. Stejně jako na této naší pouti do Slavkovic vede nás životem, stará se o nás a všemožně nám pomáhá milostmi. Je vždy s námi, věrný, milující, odpouštějící a může náš kříž nesený spolu s ním učinit smysluplným.

**POUTNÍCI
Z FULNEKU***Za cílem
moravskými vesnicemi**Katka, Silvestr a Broňa – nabírají sílu**Taneční párty
už je tradicí**Netradiční poutní věšák*

Jsme moc ráda, že jsem se mohla této pouti zúčastnit. Již před jejím začátkem jsem zažívala Boží milosrdenství, když mě kamarádka upozornila, že začíná o den dříve, než si myslím, a že se mi bez mého přičinění Pán postaral o přnocování v Praze, abych mohla jít od začátku a začít tak slavením Eucharistie se svatou Brigitou. Papež Benedikt XVI., ještě coby kardinál Ratzinger, o ní napsal, že putovala ve šlépějích Boha, který vstoupil do našich stop. My jsme na každém kroku měli příležitost prokazovat i přijímat skutky milosrdenství, ať už mezi sebou, tak i od našich dobrodinců, před kterými se s díky skláním. Také jsme s důvěrou mohli kráčet nejenom za naším bratrem Karlem, který nás celou cestu bezpečně navigoval, obrazem s nápisem „Ježíši, důvěřuji Ti“, ale hlavně za cílem našeho života, za milosrdným Ježíšem.

Pokud bych na závěr měla shrnout, co pro mě bylo na celé pouti nejtěžší, tak to nebyly ani bolesti těla, rozmary počasí nebo nespání, ale samotný konec – loučení, které jsem dojetím vůbec nezvládla, takže se tímto všem omlouvám a zároveň se těším, že se za rok nebo i dříve opět setkáme. Při noční adoraci mě napadla myšlenka, kterou podobnými slovy vyjádřil P. Dunda při závěrečné mši svaté: „Pane, nejsem hodna mít tak skvělé bratry a sestry...“

MILOSRDENSTVÍ BOŽÍ, PRŮVODCE
VŠECH LIDÍ VŽDY A VŠUDE, DŮVĚŘUJE-
ME V TEBE! **poutnice Jitka ■**

TEĎ JE ČAS MILOSRDENSTVÍ

Toto heslo nás provázelo celou pěší poutí v obou proudech. Já jsem putovala z Říčan a byla to moje první pěší pouť k Božímu milosrdenství do Slavkovic, i když jsem už podobné poutě absolvovala v Čechách i na Slovensku. Během této pou-

*Náš kytarový
frontman se
sestrou Doubravkou**Jídla bylo víc než dost...**Trasa Fulnek-Slavkovice je pokořena**Bylo o čem povídat...*

ti jsem zažívala malé dárky, kterými mě Pán Ježíš obdarovával.

Prvním takovým dárkem bylo pro mne počasí, které mi velmi vyhovovalo, a těšila jsem se, že Bůh na mne i takovým způsobem myslí. Druhým dárkem pro mne bylo, když jsme šli delší úsek po silnici a já jsem si pomyslela: „Pane, podívej se, jaká je tu hezká cesta. Jak super by se tady jezdilo na kole.“ Ale o kole jsem mohla jenom snít. Vždyť, kde bych ho vzala? Všichni jsme putovali pěšky. Ale Ježíš, který putoval s námi, vycítil moji touhu a ráno, když jsme vyrazili na nový úsek cesty, připojil se k nám Vítek na kole. O přestávce jsem hodně přemýšlela, jestli si příležitost využít a poprosit o kolo, abych si zajezdila, anebo to nechat tak a vzít to jako oběť a odříct si to. V srdci jsem cítila, že to mám přijmout jako dar, který mi dává sám Ježíš, který mě moc miluje a obdarovává mě takovými malými věcmi. Využila jsem to a kolo jsem vyzkoušela. Zatímco jiní odpočívali, já jsem si vychutnala silnici a kolo. Vítek s námi šel ještě několik kilometrů a potom se vrátil domů. Tu jsem pochopila, že kdybych předtím tu příležitost nevyužila, tak bych už neměla možnost si zajezdit. Tak je to s každou situací, kterou nám Bůh nabízí, a my musíme být jenom vnímaví a otevření pro Boží vnuknutí.

Stále jsem si myslela, že na pouti si máme kde co odříkat, ale jak jídlo, které nám neustále přibývalo a dokázali jsme ho přijmout, abychom odmítnutím nezpůsobili bolest jiným, tak i dary, kterými nás chtěl obdarovat sám Bůh, bylo dobré přijmout a těšit se z toho, že nám chce udělat radost právě On.

Ze začátku, když jsem zažívala všechny ty hezké momenty, se mi nechtělo ani věřit, že putuji.

Když O. Tomáš jeden večer oznámil, že dnes je ten den, kdy končí krize, jsem se začala ptát sama sebe, co je u mne tou krizí, když

Vítání svěcenou vodou

SETKÁNÍ VE
SLAVKOVICÍCH

Na Kalvárii za Pánem

Korunku vedly sestry Milada a Pavla

Společná
mše svatá

nohy mám v pořádku a nebolí mne ani nic jiného a ještě k tomu mě Pán zahrnuje takovými příjemnými věcmi. Nemusela jsem dlouho čekat a asi druhý den jsem pochopila, že krize se nemusí týkat jen fyzického stavu, ale také duchovního. Ani nevím kdy, ale uprostřed toho krásného, co mi Ježíš dával poznávat, jsem zakoušela velký boj a pokušení v oblasti jednoho z úmyslů, na který jsem obětovala i tuto pěší pouť. Někdy to bylo těžší než bolení nohou. Snažila jsem se to přijmout také jako dar, i když pro mě ne tak příjemný jako ty předcházející. Až když jsem to přijala, cítila jsem, že jsem opravdu šťastná a svobodná. Bůh mi ukázal, jak přijímat dary, ale i to, co mi není až tak příjemné a snadné.

Cesta domů, i když celý čas přšelo, byla příjemná, protože v autě, ve kterém jsem cestovala, svítilo slunce Božího milosrdenství. Celý čas od chvíle, kdy jsem dostala visačku s heslem „Teď je čas milosrdenství“ jsem přemýšlela, proč právě takové heslo. Pochopila jsem to ve chvíli, kdy jsme se celou cestu do Prahy vzájemně obohacovali o vlastní svědectví v našem životě. Při individuálních rozhovorech během poutě i v autě jsem viděla, jak veliký je Bůh a jeho milosrdenství, když se dává poznávat těm, kteří ho nikdy předtím neznali. Myslím si, že opravdu „Teď je čas milosrdenství“. Nezbývá mi už nic jiného, než poděkovat těm, kteří na tom měli největší podíl.

S. M. Pavla ■

Sešlo se hodně
dobrých muzikantů,
zpěváků a tanečníků

„Chvalte ho tancem
i bubínkem...“

Závěrečná mše svatá
s otcem Markem Dundou

TAK ZASE
ZA ROK...

„VIA LUCIS“ ROZJÍMÁNÍ K POBOŽNOSTI CESTY SVĚTLA

Autoři: biskup Jan Baxant, biskup Vojtěch Cikrle, biskup Ladislav Hučko, biskup František Lobkowicz, Angelo Scarano a Marie Svatošová. Cesta světla (Via Lucis) je velikonoční pobožnost, která získává v církvi na popularitě a která je inspirována křížovou cestou – Via Crucis. Spočívá v rozjímání čtrnácti zastavení – setkání zmrtvýchvstalého Ježíše s jeho učedníky. (Formát 105 x 165, brož., 58 str., 2011)

NEBOJUJ S TMOU, ROZSVIŘ SVĚTLO!

Nabízíme vám brožurku, která vznikla jako malý průvodce v oblasti Božího milosrdenství. Může to být dobrý dárek pro vaše známé a pro všechny, které byste chtěli oslovit Božím milosrdenstvím. (Formát A5, 48 stran.)

Cena brožur není stanovena, dobrovolný dar můžete posílat na účet:
35-6219210237/0100

Objednávejte na adrese: Otcové pallotini, Jámý 71, 592 32 Jámý
telefonním číslem: 566 502 850, 566 502 855
e-mailem: info@slavkovice.cz

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem. (Váz., 671 str., 399 Kč)

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky propracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Střídáním textů ze života světice s příběhem dnešních vysokoškolaček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska. (Váz., 175 str., 219 Kč)

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

POSLALI JSTE DAR PŘEVODEM Z ÚČTU A „APOŠTOL“ NEPŘÍŠEL NA VAŠI ADRESU?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zasílání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena. Bůh vám zaplať za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost
katolického apoštolátu
Jámý 71, 592 32 Jámý**

Číslo účtu: 35 – 6219210237/0100

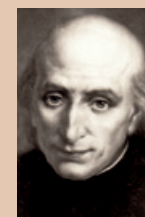
Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

fax: 566 502 851,

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz!

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU OTCOVÉ PALLOTINI

Jsme společenstvím kněží a bratří. Název „pallotini“ pochází od našeho zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

- 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.
- Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.
- Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

Otcové pallotini, tel. 731 604 365
(Páter Pavel), mojepovolani@pallotini.cz
Komunita ve Fulneku: Kostelní 111, 742 45
Fulnek, tel. 556 740 122
Komunita v Jámách: Jámý 71, 592 32 Jámý,
tel. 566 502 850

Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Bohoslužby:

Pátek	15.00 Hodina milosrdenství (adorace, Korunka k BM) 16.00 Mše svatá
Sobota	15.00–17.00 Možnost svátosti smíření 17.00 Mše svatá
Neděle	10.30 Mše svatá 15.00–17.00 Možnost svátosti smíření

Křížová cesta: po celý rok každý pátek
15.00–16.00 hod.
(mimo dobu velikonoční)

Cesta světla: v době velikonoční
– neděle od 16.00 hod.

Svatá zpověď: sobota/neděle 15.00–17.00 hod.

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství
(první neděle po Velikonocích)
- Poutě ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)
- Poutě třetí sobotu v měsíci
(mše svatá v 17.00 hod.)

Kontakt a další informace:

OTCOVÉ PALLOTINI
Jámý 71, 592 32
tel. 566 502 855/857
info@slavkovice.cz
www.slavkovice.cz

„Spoj svá utrpení s mým
utrpením a obětuj je
nebeskému Otci
za hříšníky.“

(Den. 1032)

